

La crisi d'Euskadiko Ezkerra

La crisi interna en què va entrar Euskadiko Ezkerra després de les eleccions legislatives basques, sembla almenys controlada.

El PNB ha posat bàlsam en EE.

ARXIU/GII

Les urnes van castigar durament aquest partit, que hi va perdre tres dels nou diputats que posseïa al Parlament Basc. Davant d'aquests resultats, Euskadiko Ezkerra es va dividir en dos sectors que s'han presentat amb distintes ponències al IV congrés. Però el que en un principi eren crítiques creuades entre els dirigents i tànyer de campanes de funeral per EE en els cercles polítics bascos, ha passat en tres mesos a intents d'aproximació entre els dos sectors enfrontats dins del partit i a un "a veure què passa" entre els observadors. Una cosa en la qual sí que coincideixen és que l'entrada d'Euskadiko Ezkerra en el govern Basc ha estat un autèntic baló d'oxigen per a aquesta formació política. En EE coexisteixen dos sectors clarament definit: els que volen conjugar el nacionalisme basc amb el pensament d'esquerra, al capda-

vant del qual està Kepa Aulestia, i un altre més decididament socialista i que lidera l'advocat de Sant Sebastià Juan Mari Bandrés. Cap dels dos no ha comptat amb la majoria suficient dins del partit perquè la seua ponència siga considerada l'oficial i alhora els dos sectors han exigint tenir un representant en el govern basc.

EE EN EL GOVERN BASC

Després de 86 dies de negociacions per a formar un govern de coalició, el PNB, Euskadiko Ezkerra i Eusko Alkartasuna seran els que formen l'executiu d'Euskadi durant els pròxims quatre anys. Després de la firma de l'acord, el PNB es va reservar vuit carteres a més de presidència i vice-presidència, cosa que representa prop del 61% dels recursos econòmics del País Basc. A Eusko Alkartasuna, el partit li-

derat per Carlos Garaicoetxea, li han correspost tres conselleries, entre les quals s'inclou la polèmica d'Educació, que ha assumit el secretari general d'EA, Inaxio Oliveri. En total EA gestionarà al voltant del 30% dels recursos. I finalment Euskadiko Ezkerra a qui li queda per governar un 85 dels pressupostos bascos repartits en dues carteres: Urbanisme, Vivenda i Medi Ambient i Treball i Seguretat Social.

El president d'Euskadiko Ezkerra, Juan Mari Bandrés, qualifica de "presència significativa" la d'EE en el govern basc i assegura que ocupen carteres "plenes de possibilitats per a una opció d'esquerra". Els dos corrents d'EE, després de més de cinc hores de tens debat en una reunió del comitè nacional aconseguiren finalment posar-se d'acord sobre la identitat dels homes que exercirien les dues carteres que els havien tocat.

Es tracta de Jon Larrinaga, alineat amb el corrent Aunamendi que lidera Kepa Aulestia, qui exercirà la cartera de Treball i Seguretat Social. L'altra conselleria, Urbanisme, Vivenda i Medi Ambient, quedava per a Martín Auzmendi, que pertany a l'altre corrent d'Euskadiko Ezkerra, la denominada Renovació Democràtica i que lidera Juan Mari Bandrés.

SOLUCIO DE COMPROMIS

Era una solució de compromís, perquè pocs dies abans, a final de gener, homes de Renovació Democràtica havien suggerit la possibilitat que es retardara la constitució del nou govern basc fins que EE celebrara el seu congrés i, per tant, els representants d'EE en l'executiu foren elegits pels òrgans renovats. Aquesta idea va ser rebutjada per majoria en la reunió del comitè nacio-

nal d'EE celebrada el 26 de gener en la localitat guipuscoana d'Eibar, igual que la proposta de Kepa Aulestia de posposar la celebració del congrés. Però el que fóra secretari general d'EE durant els últims quatre anys, Kepa Aulestia, no és el primer revés que pateix en els últims mesos. Pel desembre passat, el comitè nacional d'EE rebutjà el seu informe de gestió i prengué la decisió de formar una comissió que elaborara un informe de gestió alternatiu. En l'informe rebutjat, Aulestia explicava en les eleccions basques: "La ciutadania, fins i tot aquelles persones que ens han vingut votant tradicionalment, han pogut percebre com a excessiva la menció feta de l'objectiu de governar..." El llavors secretari general d'EE va criticar la política social del seu partit assegurant que "hem continuat situant-nos a distància de les preocupacions ciutadanes, senzillament perquè ens hem aferrat a la nostra percepció dels problemes i de les possibles solucions". Enfront d'aquesta postura, dirigents com Mario Onaindia es van mostrar d'acord amb la gestió del partit, però no amb l'informe d'Aulestia. Al seu torn, Roberto Lertxundi, històric dirigent del comunisme basc, assegurava que "les eleccions van mostrar el fracàs d'una política i una gestió" i que EE "ha rebaixat permanentment els seus plantejaments". Els dos corrents d'Euskadiko Ezkerra tornaven a demostrar les seues diferències. Totes aquestes crítiques i d'altres van passar a un segon pla des del mateix moment en què Euskadiko Ezkerra firmà l'acord amb el PNB per a formar govern. L'optimisme era ben palès entre els militants d'EE, però el seu presidnet, Juan Mari Bandrés, no estava disposat al fet que la situació se li escapara de les mans. Si bé en les negociacions amb el PNB i després amb el PSE-PSOE i EA van seure representants dels dos sectors, la

imatge de Kepa Aulestia pareixia eixir reforçada després d'aconseguir l'acord. Bandrés, atent a la circumstància, assegurava que "no es triomfa pel fet d'entrar en el govern, es triomfa perquè es guanyen les eleccions i nosaltres no les hem guanyades", afegint que continuava sent partidari d'una profunda renovació en l'equip d'Euskadiko Ezkerra.

Kepa Aulestia es va mostrar decidit a deixar la secretaria general d'EE als pocs dies de conèixer els resultats electorals. Després de la presentació de les dues ponències majoritàries del congrés, com que cap de les dues va assolir els vots suficients, els noms dels candidats han estat un nou motiu de discussió. Xabier Gurruchaga va ser elegit com a candidat per Aunamendi, mentre els de Renovación Democrática barallaven distints noms, com Mario Onaindia o Jon Larrianga.

Però les tensions internes que ha patit i pateix Euskadiko Ezkerra no sempre s'han solucionat amb bones paraules. La comissió de garanties del partit decidí el 4 de febrer expulsar Jon Nikolas i Kiskor Eslauriatza, regidors d'EE a l'Ajuntament de Bilbao i integrants del corrent intern minoritari BASOA. Aquests dos regidors no pensen abandonar els seus llocs en el consistori bilbaí i tenen com a antecedent Eduardo Uriarte, qui fa poc més de tres mesos va decidir passar a les files del Partit Socialista d'Euskadi. Els expulsats han criticat durament Euskadiko Ezkerra i han assegurat que "la llibertat per a les minories discrepans de la línia de l'aparell oficial estan constrenyides". El regidor Jon Nikolas assegurava també en conèixer la seua expulsió que no li serveixen els dos corrents existents en l'actualitat perquè "s'han doblegat al poder i sembla que l'única cosa que tenen en comú és el desig d'estar en el govern basc".

Cristina Heredia

DES DEL RETIRO

El Golf, la rutina i poca cosa més

Tal com es temia, la guerra del golf Pérsic ha absorbit gairebé tota l'activitat política espanyola.

és a dir, la mica que en quedava. No sé què és el que passa als altres països europeus, però aquí han desaparegut totes les iniciatives d'un cert relleu i el país s'ha endinsat en una mena de plàcida contemplació dels portaveus de la guerra i els seus adversaris. Se'ns havia promès un govern fort per poder encarrilar el tempestuós acostament a la nova Europa comunitària

i "desbloquejada", i tot plegat es redueix a un anar fent, anar tirant de veta o, millor dit, de pressupost. Europa és molt lluny i ja veurem què en surt de la crisi que la guerra ha provocat al seu si. Ara l'atenció se centra gairebé exclusivament en el grau de participació de l'estat espanyol en el conflicte. Només se salven de l'atzucac aquells assumptes que tenen un calendari marcat, o que no poden esperar ni un dia més.

És el cas del pacte a què han arribat les dues faccions enfrontades en la Federació Socialista Madrilenya per ordre expressa de Felipe Gonzalez, que no podia consentir més l'espectacle que estava donant una de les federacions més importants del seu partit. Tot i que Joaquín Leguina ha pogut salvar la cara quan ja havia perdut gairebé la possibilitat de repetir la presidència, l'acord afavoreix en el fons les posicions d'Alfonso Guerra i dels seus homes, que obtenen llocs clau i al capdavant el control real de la Federació, l'única de pes que no depenia directament de la voluntat del poderós vice-secretari general. Guerra continua sent, ara més que mai, l'home de l'aparell partidista.

També per raons de calendari electoral s'han reformat alguns estats d'autonomia amb la sana idea de celebrar totes les consultes electorals que es puguin fer el proper 26 de maig. La cosa planteja alguns dubtes jurídics, però el consens ho tapa tot. La resta és ben poca cosa. Solchaga, per exemple, no sap si continuarà com a ministre, i com que és més eixerit que un pèsol va fent uns vagues anuncis fiscals, que ja veurem si els aplicarà ell o no.

Josep Sanmartí

